

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. B.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 51 A 27/2016 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Strakonice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 3. 2016, č. j. MUST/014254/2015/OD/kra, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Správního deliktu se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla r. z. X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Městskou policií Strakonice totiž bylo zjištěno, že dne 23. 2. 2015 v 10:35 hod. v obci Strakonice, v ul. Podskalská, stál blíže neustanovený řidič s vozidlem provozovaným stěžovatelem v prostoru, kde je umístěno vodorovné dopravní značení V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“, vymezující plochu, do níž je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat. Tím došlo k porušení § 4 písm. b), c) zákona o silničním provozu ze strany řidiče vozidla. Přestupek řidiče vozidla správní orgán I. stupně odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující řízení proti určité osobě, a proto řešil pouze provozovatele vozidla za spáchání správního deliktu.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 4. 2016, č. j. KUJCK 49505/2016/ODSH/OI, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 26. 7. 2017, č. j. 51 A 27/2016 - 30, zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud žalobní námitku nesplnění podmínek pro vedení řízení, protože správní orgán I. stupně učinil dostatečné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, a teprve poté zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud neměl pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, neboť správní orgány provedly dostatečné dokazování a stěžovatel žádným relevantním způsobem nezpochybnil, že vozidlo bylo odstaveno na pozemní komunikaci. Nedůvodnou shledal krajský soud také žalobní námitku nedostatečného odůvodnění výše sankce. Krajský soud konstatoval, že míra zavinění stěžovatele nemohla být polehčující okolností; stěžovatel neuváděl jiné polehčující okolnosti, které nevyplývají ani z obsahu správního spisu. Stěžovatel byl potrestán za správní delikt, u něhož se vyžaduje objektivní odpovědnost; není pravdou, že stěžovatel nic nespáchal, protože porušil povinnost zajistit, aby při užití jím provozovaného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou rovněž námitku neústavnosti § 10 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích; k tomu odkázal na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro úplnost krajský soud dodal, že si je vědom návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, který je Ústavním soudem veden pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, o kterém však nebylo v době rozhodování krajského soudu rozhodnuto; z tohoto důvodu k němu nepřihlédl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítl nesprávné posouzení otázky, zda byly dány důvody pro zahájení řízení o přestupku proti konkrétnímu řidiči, v důsledku čehož by nebylo zahájeno řízení o správním deliktu se stěžovatelem jako provozovatelem vozidla. Stěžovatel k výzvě správního orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla, který nepopřel, že vozidlo řídil; pouze odmítl podat vysvětlení proto, že by tím sobě způsobil riziko postihu za přestupek. Za takové situace mělo být zahájeno řízení o přestupku s řidičem, nikoliv řízení o správním deliktu stěžovatele.

[6] Stěžovatel rovněž namítl, že názor krajského soudu je v rozporu se správním spisem, protože dokazování o tom, zda vozidlo stálo na pozemní komunikaci či nikoliv, bylo nedostatečné (nebylo zjišťováno, zda je místo v pasportu komunikací). Pokud by vozidlo stálo mimo pozemní komunikaci, nemohl by být stěžovatel potrestán za správní delikt provozovatele vozidla dle zákona o pozemních komunikacích.

pokračování

[7] Podle stěžovatele krajský soud nevypořádal žalobní námitku samostatně vznesenou pod bodem [25] žaloby, že ve správním spise není obsažen žádný důkaz, který by nasvědčoval závěru, že *„prostor, na kterém vozidlo stálo, byl vskutku pozemní komunikací“*.

[8] Dále stěžovatel namítl nesprávné, resp. nedostatečné odůvodnění výše uložené sankce. Krajský soud nevyvrátil jeho argument, že správní orgány měly zvažovat následek správního deliktu, způsob spáchání, jakož i to, že stěžovatel nejednal úmyslně jako polehčující okolnosti, jež byly zřejmé ze správního spisu. V daném případě nevznikla škoda a veřejný zájem byl toliko potenciálně ohrožen. Správní orgány tak podle stěžovatele vybočily z mezí správního uvážení.

[9] Konečně stěžovatel namítl, že krajský soud měl přerušit řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v níž byl projednáván návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, což mohlo mít vliv na posouzení nyní projednávaného případu. Současně stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby řízení o kasační stížnosti z uvedeného důvodu přerušil.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením krajského soudu, zrekapituloval podstatné skutečnosti plynoucí ze správního spisu a uvedl, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno v souladu s právními předpisy, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétnímu přestupci. Nebyly žádné pochybnosti o tom, že k protiprávnímu jednání došlo na pozemní komunikaci. Správní orgány uložily sankci ve středu zákonného rozpětí a nepřekročily meze správního uvážení. Správní orgány neshledaly žádné polehčující okolnosti; jako přitěžující okolnost vyhodnotily stání v zatáčce - nebezpečné snížení rozhledových poměrů v daném místě. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel nejprve namítl, že nebyly dány důvody pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ale pro zahájení řízení o přestupku řidiče. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze správního spisu plyne, že stěžovatel k výzvě správního orgánu I. stupně sdělil, že vozidlo měla v době spáchání protiprávního jednání zapůjčené jeho přítelkyně M. V., k čemuž odmítl sdělit další podrobnosti; sama M. V. odmítla podat vysvětlení, neboť by si jeho podáním mohla přivodit riziko postihu za přestupek. Správní orgán I. stupně tedy řízení o přestupku odložil a nadále vedl řízení o správním deliktu se stěžovatelem jako provozovatelem vozidla. Smyslem a účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla (§ 10 odst. 3, § 125f zákona o silničním provozu) je umožnit správním orgánům postihnout protiprávní jednání v případech, v nichž nebyla zjištěna totožnost řidiče. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že správní orgány nejsou povinny činit rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a zjevně k němu nevede ani označení řidiče provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která odepře podání vysvětlení, neboť by si tím způsobila nebezpečí postihu za přestupek, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích splněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46). Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou, pokud věc týkající se spáchání přestupku řidičem odložil a vedl řízení o správním deliktu se stěžovatelem jako provozovatelem vozidla. Uvedená kasační námitka tedy není důvodná.

[16] K námitce nedostatečného dokazování skutečnosti, zda vozidlo stálo na pozemní komunikaci, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že charakter místa odstavení vozidla odpovídá podle fotografií založených ve správním spise pozemní komunikaci, což stěžovatel žádným relevantním způsobem nezpochybnil (v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedené stěžovatel ani nenamítal). Vzhledem k obsahu správního spisu (zejm. oznámení o dopravním přestupku ze dne 17. 3. 2015, fotodokumentaci, předvolání k podání vysvětlení ze dne 8. 6. 2015 atd.), který byl stěžovateli znám, Nejvyšší správní soud shledává, že skutečnosti týkající se místa spáchání správního deliktu byly v projednávané věci zjištěny a popsány zcela dostatečně. Za takové situace by bylo nadbytečné, aby správní orgány či krajský soud doplnily dokazování ještě o pasport komunikací, který není nezbytným a závazným podkladem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016 - 41, bod [60]). Této kasační námitce tedy nelze přisvědčit.

[17] Důvodná není ani kasační námitka, že krajský soud nevypořádal žalobní námitku samostatně vznesenou pod bodem [25] žaloby. V uvedeném bodě žaloby stěžovatel toliko rozvíjí svou žalobní argumentaci, se kterou se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku přezkoumatelným a zcela dostatečným způsobem vypořádal. Nejvyšší správní soud připomíná, že „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247).

[18] Stěžovatel dále namítl nesprávné, resp. nedostatečné odůvodnění výše sankce, neboť dle jeho názoru nebyly zohledněny polehčující okolnosti plynoucí ze správního spisu (následek, způsob spáchání a míra zavinění). Z obsahu správního spisu plyne, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je napadeno v nyní projednávané věci, předcházelo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2015, které žalovaný k odvolání stěžovatele zrušil rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016 a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, a to zejména z důvodu, že nebyla dostatečně zdůvodněna výše sankce. V dalším řízení dal správní orgán I. stupně stěžovateli možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, které stěžovatel nevyužil. Následně dne 17. 3. 2016 vydal správní orgán I. stupně nyní napadené rozhodnutí, v němž konstatoval, že je na provozovateli vozidla, jak přistoupí k vyřešení spáchaného skutku, neboť před řízením o správním deliktu provozovatele vozidla je možné věc vyřešit v *„mírnějším“* blokovém řízení či v řízení o přestupku s řidičem. K tomu ovšem nedošlo, proto byla pokuta za správní delikt uložena stěžovateli jako provozovateli vozidla. Při určení výše sankce správní orgán I. stupně přihlédl ke skutečnosti, že vozidlo bylo zaparkováno v prostoru zatáčky, což zapříčinilo nedostatečné rozhledové podmínky pro ostatní účastníky silničního provozu, a tedy jejich ohrožení. Jen vlivem náhody nedošlo v důsledku uvedeného k žádné dopravní nehodě. Podle správního orgánu I. stupně byla výše sankce dostatečně odůvodněna závažností jednání a byla uložena v souladu se zákonem. Žalovaný poté v nyní napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 125 odst. 3, § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a uvedl, že smyslem a účelem sankce je ochrana společnosti před ohrožujícím jednáním, přičemž je třeba skloubit obecné cíle (ochrana společnosti) a individuální cíle vůči pachateli (represe, výchovný prvek a prevence).

[19] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se správní orgány v nyní projednávané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly zákonnými požadavky pro stanovení výše sankce, přičemž uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a které skutečnosti byly podstatné při určení výše pokuty. Správní orgány přitom nijak nevybočily z mezí správního uvážení a sankci uložily v zákonných mezích. Posouzení výše sankce je srozumitelné a logické, má oporu ve správním spise a nepřipouští rozumné pochyby o tom, že výše sankce reflektuje konkrétní okolnosti stěžovatelova případu. Správní orgán I. stupně stanovil sankci, která není nejnižší možnou, a proto v souladu s požadavky zákona a judikatury popsal hlediska, jež považuje za přitěžující (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016 - 56). Jakkoliv si lze představit i podrobnější odůvodnění konkrétní výše sankce, nic to nemění na skutečnosti, že správní orgány zohlednily okolnosti situace, jež vznikla v důsledku posuzovaného skutku, zejména možné ohrožení ostatních účastníků silničního provozu; byl tedy zohledněn způsob spáchání a potenciální následek ohrožovacího správního deliktu. V míře, v níž to skutková podstata správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu umožňuje, správní orgány přihlédly rovněž k osobě a chování pachatele.

[20] Pouze nad rámec posouzení lze k subjektu a subjektivní stránce skutkové podstaty předmětného deliktu poznamenat - jak ostatně učinil již krajský soud, že zákon stanoví objektivní odpovědnost pachatele; zavinění není vyžadováno. Zákonodárce v § 125f

zákona o silničním provozu záměrně sloučil právnické a fyzické osoby do jedné kategorie, protože již samotný fakt provozování vozidla přináší značnou míru odpovědnosti za vozidlo a jeho osud. Tato odpovědnost je vyvážená tím, že je plně v rukou provozovatele, komu své vozidlo svěří. Z hlediska stanovení výše sankce není důvod relativizovat u nepodnikajících fyzických osob kritérium objektivní odpovědnosti, a to tím spíše, že pokuty za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu vycházejí z výše pokut za přestupky spočívající v obdobném jednání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 - 20, ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016 - 56).

[21] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že stěžovatel v žádném ze svých podání či úkonů učiněných v řízení před správními orgány nevznesl jakoukoli námitku či argument, který by se týkal nesprávného anebo nedostatečného odůvodnění výše sankce. Teprve v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel namítl, že se neztotožňuje s úvahami správních orgánů, kterými se řídily při stanovení výše sankce, neboť nebyly hodnoceny žádné polehčující okolnosti. Lze připomenout, že ačkoliv je řízení o správním deliktu ovládáno mj. zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezbavuje to účastníka řízení břemene tvrzení a povinnosti prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66). Uvedených povinností se nelze zbavit pouhým tvrzením, že *„skutečnosti hovořící ve prospěch účastníka řízení jsou zřejmé ze správního spisu“*, jak uváděl stěžovatel v žalobě a kasační stížnosti.

[22] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že ani námitka nedostatečného a nesprávného odůvodnění výše sankce stanovené správními orgány není důvodná.

[23] Konečně stěžovatel namítl nesprávné posouzení protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť podle jeho názoru měl krajský soud (a popř. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) řízení o žalobě přerušit do doby vydání rozhodnutí Ústavním soudem ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Nejvyšší správní soud již dříve ve své početné judikatuře konstatoval, že nepochybuje o ústavnosti povinnosti provozovatele vozidla dle citovaného ustanovení, přičemž neshledal důvod k tomu, aby soudy ve správním soudnictví přerušily řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu v citované věci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 30. 1. 2018 č. j. 8 As 160/2017 - 40, ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 As 212/2017 - 47). Nadto třeba poznamenat, že stěžovatel přerušení řízení před krajským soudem vůbec nenavrhoval; na zmiňovaný nález pouze pro úplnost poukázal krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v označené věci již Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupným na www.nalus.usoud.cz), jímž zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 a vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti nepřerušoval a rovněž tuto kasační námitku posoudil jako nedůvodnou.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nepřehlédl, že v návaznosti na zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, byly s účinností od 1. 7. 2017

provedeny změny rovněž v zákoně o silničním provozu. Přitom podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty (z něhož byl v nyní projednávané věci stěžovatel uznán vinným) ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější. V nyní projednávané věci ovšem k žádné změně, jež by odůvodňovala příznivější postup vůči stěžovateli, nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. září 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu